

Twee man in een auto. Gezwegen van de hond. Zo was de situatie voor een kleine rit op een vrije Zaterdagmiddag door het lenteland met de bollenvelden. Hoewel: van de hond valt met de beste wil ter wereld niet te zwijgen. De vriend — laten we hem Jeremias noemen — die mij het ritje had aangeboden, had het beest nog maar enkele weken en ging er mee om als een kind met een nieuw stuk speelgoed (thans maakt hij er alleen nog maar op gezette tijden noodzakelijke wandelingen mee) zodat zijn gasten hunne adoratie tussen de hond en het landschap te verdelen hadden. Enfin, ik zat dus in de auto en achter mij was de hond, de hond die tegen mij gromde toen ik de auto binnenstapte. Ter geruststelling deelde Jeremias (een blauwe Maandag lid van een kynologenclub; hij is nu alweer lid-af) mij mede, dat het dier op de man was afgericht. Geen sterveling zou het wagen de auto te naderen als de baas er niet was enzovoort.

„Probeer maar eens me aan te raken. Doe het eens.“ Ik vestigde Jeremias' aandacht op iets dat voorbijging, iets aardigs, waarvoor hij steeds zeer gevoelig is. Het iets bewoog zich in dezelfde richting, die wij van plan waren te gaan en mijn vriend startte dus. Wij gingen de juichende velden tegemoet. Ik loerde achterom. De hond lag slaperig op de achterbank en ik stak mijn hoofd, gerustgesteld, iets verder uit mijn boordje.

En zo hebben wij dan die middag — onder een ietwat diezige hemel — narcissen, hyacinthen en tulpen gezien in een eindeloze kleurschakering met een steeds wisselende achtergrond en een steeds wisselend perspectief.

Wij zijn af en toe eens uitgestapt om al die schoonheid wat rustiger en intensiever te kunnen genieten en dan deed de hond kunstjes. Hij kon al drie centen in honderd vierkante meter opzoeken. Het moest drie halfjes worden. Wat heeft dat voor zin? Waarom niet drie gulden en daarna drie rijksdaalders? Flauw, vond mijn vriend. Je begrijpt toch

D. v. D. STOEP

de hond

wel... Ja, ik begreep het wel. Ik was flauw. Goed. Best.

De hyacinthen zonden hun zoete geur over de aarde, de narcissen stonden brutaal te trompetten en de tulpen wiegelden zacht op hun steel in het zachte briesje, dat over de landen voer. De hond sprong over een sloot van twee meter. Veertien dagen geleden durfde hij nog geen greppel aan, maar nu sprong hij lustig heen en terug. „Zitten!“ schreeuwde Jeremias, en gooide een stuk hout over de sloot. „Aport!“ En de hond sprong het hout na. Zijn staart zwiepte tegen een hyacinth toen hij terug sprong. Er vlogen roze bloemetjes in de lucht.

Ik nam een foto en wij reden weer verder door het kleurige land. De hond achter mij was hinderlijk waakzaam. Mijn vriend sloeg op mijn schouder en riep: „luid!“ Met een hels kabaal schoot het monster op mij los en blafte vlak boven mijn hoofd zijn woede uit. Ik dook in elkaar en trachtte er onverschillig uit te zien, onderwijl mijn hart van angst tegen m'n ribben hamerde, maar dat onverschillig air is me blijkbaar niet gelukt, want Jeremias keek mij vergenoegd-leedvermaakt aan.

Toen wij weer uitstapten was het om een wandeling te gaan maken midden tussen de velden door. De hond moest met zijn kop naast het rechterbeen van zijn baas lopen en deze eiste mijn aandacht op voor dit experiment. Zijn kynologische opvoeding had het beest echter zover nog niet gebracht. Dit diende hem dus thans afdoende geleerd te worden, want wat heeft men tenslotte aan een hond, die niet met de kop naast het rechterbeen van zijn baas loopt. „Jij leert je kinderen tenslotte ook hoe ze zich te gedragen hebben,“ zei Jeremias. „Dat is opvoeding.“ Daarna schreeuwde hij: „Achter,“

want de hond liep een decimeter te ver naar voren. Dat ging zo door. Enfin, toen we een half uur later bij de auto terug keerden, liep de hond correct met een onderworpen gezicht.

Wij stonden op een hoogte. Het land, dat wij zagen, werd omzoomd door een hoog en helder bosterrein met dennen en sparren, waarvan enkele reuzen hoog naar de hemel rezen en majesteit gaven aan het landschap. Beneden ons was de schaterende kleurenweelde, doorsneden van een blinkend watertje. Op het land kropen in de verte twee zwarte mensen tussen de bloemen in de wijde, wijde stilte. Ik moest de hond wat lekkers geven, maar hij nam het niet, omdat hij het alleen mocht nemen van de baas. Hij is braaf. Natuurlijk is hij braaf.

Aan de horizon gromde een verre donder. Een windvlaag rukte aan. Wij stapten weer in en reden huis toe. Ik was spraakzaam. Ik wees Jeremias gedurende de rit op alles waarop maar bij mogelijkheid te wijzen was. Ik wees hem op veel liefstalligs, waarvoor hij zo gevoelig is. Ik prikkelde zijn eerezucht in het auto-besturen en liet hem allerlei wedstrijden met allerlei andere vehikels uitvoeren, terwijl ik ongemerkt telkens achterom loerde naar de hond, die weer slaperig op de achterbank lag. Zo kwamen wij weer tussen de huizen en in de stad. Daar zweeg ik, mce. Jeremias keek achterom. „Hij is braaf. Hij is braaf. Het is een braaf hondje van de baas.“ De hond sprong van de bank en liet zich aaien door de baas, die met één hand stuurde.

Gelukkig, mijn straat. Ik groet u, Jeremias. „Luid!“ De hond stak zijn kop uit het portier en sloeg voor het laatst, terwijl ik de sleutel in het deurslot stak, zijn groot kabaal in mijn oren.

